

Neděle 2. po sv. Trojici

Mt11, 25-30

21.6.2020

Pozdrav:

Milost vám a pokoj od Pána našeho Ježíše Krista.

Introit:

Bázeň Hospodinova jest počátek umění, moudrostí a cvičením pohrdají blázni. (Př 1,7)
Aj, bázeň Páně jest moudrost, a odstoupiti od zlého rozumnost. (Jb 28,28)

Píseň: 159

Čtení: 1Kr3, 5-15

Píseň: 610

Kázání: Mt11, 25-30

Celá jedenáctá kapitola nás uvádí do střetů. Střetů Ježíše z Nazaretu se svými vlastními. Ti, kteří by měli dychtivě poslouchat slovům Ježíše z Nazaretu, jsou zaslepeni vlastní soběspravedlností. Odmítají Ježíše.

Jako by si říkali: co děláme, tak špatně. Proč nám Ježíš říká tato slova? Jakým právem nás napomíná? Zákony platí pro hříšníky, ale pro nás? My dodržujeme zákon. Vše děláme ještě nad míru zákona. Ježíš je zdrcen tímto nepochopením. Je zdrcen z nepochopení svých slov. Více než tupé dodržování všech kultických předpisů je moudrost Boží.

Čekali bychom, že Ježíš s takovými lidmi skončí. Už se s nimi bavit nebude. Čekali bychom, že Ježíš přestane mluvit i k nám. Bude si stěžovat, lidem, svému Otci v nebesích. Bude se prostě zlobit.

Místo toho otevře ústa k chvalozpěvu: *Velebím tě, Otče, Pane nebes i země, že jsi tyto věci skryl před moudrými a rozumnými a zjevil jsi je maličkým.* Chvála velebením, mnohozvuk vděčnosti.

Ještě se zastavme, do jakého času nás Ježíš zve. On tuto chválu říká v čase – kairos – tedy v čase ovlivněném, ba přímo daném samotným Bohem. Tedy nejde o naše počítání času.

Jde o čas, kdy se zmocňuje samotný Bůh nás. Uchopuje nás za ruku skrze Ježíše z Nazaretu. Dává nám rozpoznat tajemství Boží moudrosti. I Ježíš díky tomu rozpoznává svoji cestu, která není cestou supermana, vítěze v dnešní slova smyslu. Ježíš rozpoznává, že Boží království se neuskutečňuje silou, ani chytrostí lidskou, ale tichostí Boží. Kéž bychom to i my uměli, býti *tíší a pokorného srdce*.

Ježíš rozpoznává to, co je skryto těm, kteří spoléhají na svoji moudrost, své pochopení zákona, svou soběstřednost, svou zákonickost. Rozpoznává to v čase Boží milosti. Rozpoznává to díky důvěře Syna v Otce a díky důvěře Otce v Syna. Co ti maličtí, kteří odhalí moudrost Boží? Kde jsou? Jsou vůbec? Jsme to my, nebo někdo jiný?

Nevím, ale věřím společně s Kristem, že maličtí jsou stále v tomto světě. Jsou to ti, kteří mají chuť s dětskou zvědavostí i zvědavostí se pít po smyslu Ježíšových slov. Jsou to Ti, kteří dovedou přehodnotit svoje postoje a nechat se přemoci časem Boží spásy. A mohla bych jmenovat dál všechny ty, kteří velebí Boha v každý čas a nespolehají na svou moudrost.

Pane, kéž bychom to uměli, býti maličtí a pokorní ve chvílích, kdy k nám přichází tvůj čas.

Pojďte ke mně všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny. Předně společenství Ježíše – církve – není společenstvím těch, kteří nenesou na svých hrbech nic. Kolik toho nosíme my? Kolik starostí, kolik obav, kolik chytrostí, kolik vin jsme si dnes sebou přinesli a odevzdali svému Pánu? Společenství kolem Ježíše – církve – je společenstvím, církví těch, kteří vědí, že ke svému životu potřebují svá břemena nadlehčit. Vědí, že si je nenadlehčí sami. Vědí, že odbřemenění není v jejich moci. Je v moci toho tichého a pokorného srdce.

Já vám dám odpočinout. Úžasné zaslíbení. I dnes jsme mohli svá břemena složit, když jsme vyznávali. I dnes jsme jich přinesli pěkný ranec. A můžeme je odevzdat. Můžeme je dát na Ježíše Krista a on nám je snímá v čase Boží milosti, v tomto čase, z našich shrbených ramen.

Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce. Začíná přepřahání. Jedno jho jsme odevzdali a dostáváme jiné jho. To už nezní tak lákavě. Někdo by si myslel, že začíná bezstarostný život plný radovánek, a my budeme zase chodit v chomoutu?

Pořád jsme mluvili o jhu, břemenech, tíži břemen, o jhu, které tlačí a nenechá nás svobodně vydechnout. Pro posluchače Ježíše z Nazaretu bylo jho atributem zákona. Zákona, který tak přísně dodržovali a hlídali farizeové a zákoníci. To oni na sebe, ale i druhé, navládali jho nekonečných předpisů, zákazů a příkazů a doporučení. Ježíš svět zákoníků vidí jako svět plný snahy dosáhnout pravé moudrosti a dokonalosti. Můžeme toho dosáhnout? Nejsme někdy jako ti zákoníci, když lidem, kteří přicházejí, ukládáme zbytečné povinnosti?

Co je vlastně ta moudrost Boží, která je zjevena maličkým? A opět musím říct, že nevím. Sama se někdy v to pěkně plácám. Co je důležité, co bychom měli opustit, co zase zdůraznit? Co je ta moudrost Boží? Trochu nám napoví verše z Jóba. Moudrostí Boží je bázeň před Hospodinem. Respekt, vděk, vážnost; a opět jsem u konce se slovy.

Myslím, že hledání bázně Hospodinovy, která je skryta *moudrým a rozumným* je skryta v tom jhu, které netlačí.

Je to radostná, tichá a pokorná služba tomu, který ví, jaké jho dovedeme unést. Ví i, že si někdy na sebe bereme až moc tohoto jha a pak se nám stává těžkým břemenem. Moudrost těch tichých a maličkých je také v tom, že vědí, že jsou maličtí. A přesto pro království Boží mohou být těmi největšími, díky milosti Boží.

Píseň: 618

Oznámení

Přímluvné modlitby

Otče náš

Poslání:

Jestliže `vzýváte jako Otce` toho, kdo nestranně soudí každého podle jeho činů, v bázi před ním žijte dny svého pozemského života. Víte přece, že jste z prázdnoty svého způsobu života, jak jste jej přejali od otců, nebyli vykoupeni pomíjitelnými věcmi, stříbrem nebo zlatem, nýbrž převzácnou krví Kristovou.

Požehnání:

Hospodin ti požehnej a opatruj tě.
Hospodin rozjasni nad tebou svou tvář a buď ti milostiv.
Hospodin obrať k tobě svou tvář a obdař tě pokojem.
Amen.

Píseň: 684